

Catherine Doyle &
Katherine Webber

Coroane gemene

Traducere din limba engleză de
Diana-Alina Ene

TINUTUL SĂLBATIC ERRIN

LACUL MEALA

VALEA STRĂLUCIRII PALIDE

DEALUL FERN

GALLANTH

MUNTII MISHNICK

DESERTUL

Stâncile Vântului Suptor

Marea Ortha

ORTHA

PĂDUREA SPAINGERT

Ochiul lui Belor

Grotele Aurii

DEARG

DEALURILE ERRIL

Groapa Cenușie

GEVRA

CONTINENTUL DE NORD

Marea Fără Soare

Întinderea Nemărginită

EANA

Scările Azurii

CONTINENTUL DE SUD

CARO

DEMARRE

VALEA BURUIENILOR OTRĂVITOARE

AMARACH

VALEA LUI GOLDER

Podul Penel
CAPĂTUL PODULUI

CEATEA SFÂNTĂ

Podul Penel

CEATEA SFÂNTĂ

VALEA BURUIENILOR OTRĂVITOARE

AMARACH

VALEA LUI GOLDER

VALEA LUI GOLDER

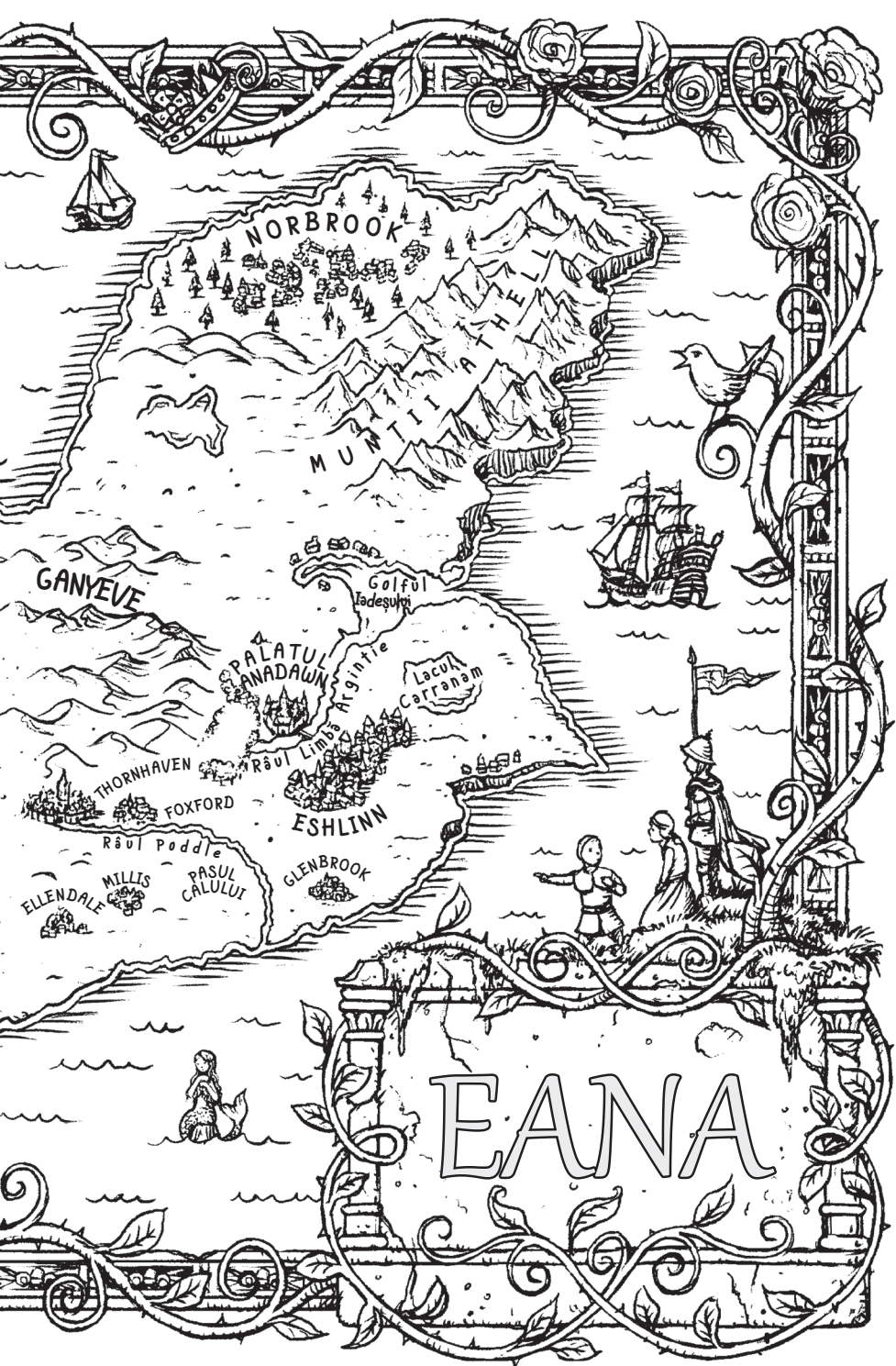
VALEA LUI GOLDER

VALEA LUI GOLDER

VALEA LUI GOLDER

VALEA LUI GOLDER

VALEA LUI GOLDER

*Ia-ți zborul, micuță Wren!
Rose, să crești puternică și sinceră.*

Wren

Capitolul 1

Porțile de aur ale Palatului Anadawn sclipeau în lumina apusului și fiecare țepușă ascuțită din vârful lor semăna cu un pumnal. Priveliștea îi aduse lui Wren Greenrock un vârtej în stomac. Chiar și de la distanță erau mai înalte decât își închipuise, cu lanțurile lor groase care zăngăneau în bătaia vântului.

Se ghemui la marginea pădurii ce înconjura domeniul castelului. Încă era prea multă lumină pentru a părăsi adăpostul copacilor; trebuia să aștepte căderea nopții pentru a se aventura mai aproape. O creangă i se rupse sub tălpi. Wren tresări.

— Fii atentă, se auzi o voce din spatele ei și Shen Lo apăru lângă ea.

Îmbrăcat complet în negru și cu fața parțial acoperită, se mișca la fel de ușor și de silențios ca o viperă.

— Uită-te la picioare, Greenrock. Amintește-ți ce te-am învățat.

— Dacă mă uit la picioare, cum voi putea număra toți soldații ăia înfricoșători din garda palatului, care ne-ar omorî la cea mai mică mișcare greșită, Shen?

Ochii întunecați ai acestuia cercetară în spate și-n față, urmărind gărzile. Erau doisprezece soldați doar în curtea de jos și încă șase de pază la porți, toți îmbrăcați în uniforme verzi impecabile și cu săbii la șold.

— I-aș putea dovedi.

Wren expiră.

— Nu cred că vrem să trezim suspiciuni la intrare, așa că ar fi bine să nu lăsăm optsprezece cadavre în urma noastră.

— O diversiune atunci? Am putea să prindem un elan și să-i dăm drumul în curte.

Wren îl privi pieziș.

— Adu-mi aminte de ce am decis să te iau cu mine.

— Pentru că așa ți-a spus bunica ta, zise Shen satisfăcut. Și, fără mine, n-ai fi reușit niciodată să străbați deșertul.

Distrată, Wren își scutură nisipul de pe tunică. Era fericită că scăpase de soarele arzător al deșertului, chiar dacă misiunea sa nu fusese încă dusă la îndeplinire. Inspiră o gură bună de aer răcoros, încercând să-și calmeze emoțiile ce-i strângeau stomacul.

Cu ochii minții o văzu pe bunica ei, Banba, mândră și neclintită, la ea acasă, pe coasta de vest a ținutului Eana, ținând-o cu mâinile sale puternice de umeri.

— Când vei sparge în mii de bucăți inima de piatră a Palatului Anadawn și-ți vei revendica locul convenit pe tron, toate vânturile din Eana îți vor cânta numele. Fie ca îndrăzneala vrăjitorilor să fie cu tine, pitulicea¹ mea.

Wren își aținti privirea spre fereastra cea mai de sus din turnul de est al castelului și încercă să invoce măcar o

---

¹ *Wren* — pitulice, în lb.engl.

fărămă din acel curaj. Dar nu-și auzi decât propria inimă, bătându-i în piept ca aripile unei păsări colibri.

— Simți deja că ești acasă? întrebă Shen.

Ea dădu din cap sumbră:

— Arată ca o fortăreață.

— Mă rog, întotdeauna ți-au plăcut provocările.

— Încep să cred că asta e cam mult pentru mine, zise Wren neliniștită.

Dar planul fusese conceput de Banba și amândoi știau că Wren nu avea încotro — trebuia să se țină de el.

Shen se lăsă la pământ și se sprijini de un copac.

— Când se înserează, mergem la sud de râu și urcăm la adăpostul trestiiilor. Zidurile sunt mai vechi în partea aceea; avanpostul e mai puțin păzit. Ne vom putea strecura printre gărzi.

Wren își coborî privirea spre pungața cu șnur ce-i atârna la talie. Bunica ei i-o dăduse în dimineața plecării din Ortha, îndesându-i-o în palmă ca pe un talisman: Ține-ți magia la îndemână, dar ascunsă vederii. În Anadawn, vrăjitoarele sunt mai întâi executate și de-abia apoi luate la întrebări.

— Aș putea să vrăjesc gărzile, zise fata, încrezătoare. Vrajile de adormire îmi ies cu viteza fulgerului.

— Știu, zise Shen. Nu uita pe cine le-ai exersat.

Wren își întinse picioarele și se așeză lângă umărul lui. Dincolo de trilurile de păsări, ascultau zgomotele îndepărtate ale palatului, urmăreau forfota servitorilor și gărzile cu poziția lor rigidă în posturi, în timp ce ultimele raze ale soarelui se amestecau pe cer în tușe corai.

Privirea fetei se opri asupra unei statui de marmură ce se ițea din mijlocul unei splendide grădini de trandafiri. Își arcui buzele. Era faimosul Protector din

Eana, un bărbat obsedat de putere, cu o ambiție vorace, care invadase acele ținuturi cu o mie de ani în urmă, cu unica intenție de a eradica și ultima urmă de magie. După un război brutal, cu puțini supraviețuitori, Protectorul reușise s-o detroneze pe Ortha Starcrest¹, ultima regină-vrăjitoare din Eana și să-i fure regatul. Și chiar dacă nu putuse să ștergă de pe fața pământului întreaga populație de vrăjitoare — cum ai putea scoate inima vie a unui întreg regat? —, Protectorul era încă venerat. Iar ura lui împotriva vrăjitoarelor încă dănuia.

Shen îi urmări privirea.

— Ce-o să faci cu statuia aia hidoasă când o să devii regină? întrebă el. O s-o faci praf? Ori o s-o înlocuiești cu statuia mea?

— O s-o fac bucățele, zise Wren. Apoi o să-l forțez să le mănânce pe cel care a comandat oroarea asta. Cu lingurița.

În acel moment, zări pe cineva plimbându-se printre trandafiri. O fată cam de aceeași vârstă cu ea. Părul îi era pieptănat în bucle lejere ce-i cădeau până la talie și purta o rochie roz lungă, minunată. Fața ei delicată era ridicată spre cer, ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri.

Wren se ridică în picioare fără să vrea.

Shen o trase de poala pelerinei:

— Lasă-te jos.

Ea arătă cu degetul înainte, spre grădinile din depărtare.

---

¹ *Crest* (în engl.) — aușel; aușeii sau regulidele reprezintă o familie mică de păsări, intermediară între cea a pițigoilor și a silviilor, răspândită îndeosebi în pădurile de conifere din Asia și America de Nord. Sunt de talie foarte mică, fiind considerate cele mai mici păsări din Europa (*N.f.*).

— O vezi pe fata aia?

Shen întoarse privirea:

— Ce-i cu ea?

— E ea. Sora mea.

Wren simți o apăsare ciudată în inimă, ca o coardă întinsă. Preț de o secundă nesăbuită își dori să se năpustească spre porțile de aur.

— E Rose.

Shen se ridică încet.

— Prințesa Rose se plimbă prin grădina ei de roze, zise el, cu un chicotit surd. Aș zice că e un semn la fel de evident ca oricare altul... mă rog, asta și faptul că semănați ca două picături de apă.

Wren se holba fără să clipească. Crescuse știind că avea o soră geamănă la celălalt capăt al lumii, dar, văzând-o acolo în carne și oase, rămase fără cuvinte pentru prima oară în viața ei.

Shen se întoarse spre ea:

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit în privința planului nostru!

În mintea fetei, fața bunicii ei se înăspri: Când ajungi în Anadown, lasă-ți inima în pădure. Un singur moment de slăbiciune ne poate distruge pe toți.

Strânse din dinți, cu privirea încă fixată asupra lui Rose:

— Niciodată.

Rose

Capitolul 2

Prințesa Rose Valhart era obișnuită să fie supravegheată.

Gărzile palatului nu erau niciodată departe, cu nasturii aurii ai uniformelor lor sclipind în soare. Servitorii o păzeau la fel de aprig, adesea anticipându-i dorințele înainte de a le exprima în cuvinte. Mai era și Chapman, majordomul palatului, care se rotea mereu în jurul ei ca o molie. Știa unde se află în orice moment al zilei, asigurându-se că nu întârzia niciodată, în ciuda înclinației sale de a pierde vremea și de a visa cu ochii deschiși.

Supușii erau și ei cu ochii pe ea, bineînțeles. În rarele ocazii când se aventura în capitală, în Eshlinn, se aliniau de-a lungul străzilor ca s-o zărească și pentru o secundă. La urma urmei, era prințesa lor iubită, la fel de frumoasă ca floarea căreia îi purta numele și la fel de dulce și pură ca mirosul acesteia.

Cel puțin asta presupunea Rose că gândesc oamenii despre ea. Nu i se permitea să discute cu niciunul dintre ei, doar să-și fluture genele și mâna de la distanță. Dar toate astea aveau să se schimbe când va deveni regină. Era hotărâtă să viziteze și cele mai îndepărtate ținuturi

ale regatului și să se întâlnească cu oamenii care locuiau acolo... Să le vorbească, să-i descopere... să le dea posibilitatea s-o cunoască.

Uneori, Rose putea jura că până și păsările o priveau cu mai mare atenție decât s-ar fi convenit. Pe de altă parte, avusese întotdeauna o imaginație bogată. Chapman dădea vina pentru asta pe prietena ei cea mai bună, Celeste. Celor două fete le plăcea să facă schimb de povești caraghioase, alegându-le în așa fel încât ultima să fie și mai excentrică decât cea de dinainte, până când leșinau de râs. Uneori, își scriau cele mai ascunse dorințe pe o bucată de pergament pe care o ardeau la flacăra lumânării, suflând cenușa visurilor lor spre cerul nopții.

Rose își dorea întotdeauna iubire, pe când Celeste voia aventura. Uneori, prințesa se întreba dacă nu cumva le-ar fi putut avea pe amândouă. Dar o viață aventuroasă nu era potrivită pentru o regină. Trebuia să se mulțumească doar cu fiorul acelor visuri cu ochii deschiși și cu frumusețea sălbatică a grădinilor palatului. Zâmbi în timp ce culese un trandafir roz din stratul de flori, tăindu-i cu grijă tulpina. Se întinse spre altul... și încremeni.

Avea brusc sentimentul tulburător că o privește cineva. Cineva *necunoscut*. Își ridică bărbia, chinându-se să vadă dincolo de gărzile de la porțile de aur, spre pădurile pline de umbre din depărtare, unde soarele la apus își arunca peste lume culorile înflăcărate.

În piept îi înflori o durere. Își lipi palmele de aceasta. Oare mâncase prea multe brișe cu zahăr în după-amiaza aceea? Ori erau doar emoțiile? Cum încoronarea se apropia cu repeziciune, avea *foarte multe* lucruri pe cap.

— Rose!

O voce bine-cunoscută rupse tăcerea grădinii, luând-o prin surprindere.

— Ce faci acolo, singură-singurică?

Dintre toți oamenii din viața ei, nimeni n-o supraveghea pe Rose mai abitir decât Umbra Regelui. Willem Rathborne, omul care îi salvase viața imediat după naștere, fusese păzitorul ei timp de aproape optsprezece ani și cu siguranță avea destule fire de păr alb în cap care s-o dovedească. Acesta se încruntă îndreptându-se spre ea — o strâmbătură urâtă, care-l îmbătrânea cumplit.

Rose se cufundă din instinct într-o reverență adâncă și rochia roz i se umflă în jurul ei.

— Culegeam doar câteva flori pentru iatacul meu.

Willem oftă, șuierând pe nas.

— Asta e treabă de servitor. N-ar trebui să te afli aici, în întuneric.

Rose râse ușor, ca să-l facă să se relaxeze.

— Soarele de-abia a început să coboare către apus. Și nu poți spune că rătăcesc aiurea pe străzile din Eshlinn. Sunt absolut în siguranță aici, în grădină.

În ciuda faptului că Willem era cea mai apropiată figură paternă, între ei existase întotdeauna o anumită distanță. Toată viața ei, Rose căutase să-i intre în grații și acum, mai mult ca niciodată, voia să-i demonstreze că era pregătită să devină regină. Că merita să i se încredințeze regatul și viitorul acestuia.

Se întinse să ia altă floare.

— Îți faci prea multe griji, dragă Willem.

Umbra Regelui o privi cu asprime.

— De câte ori să-ți mai spun că trebuie să cobori cu picioarele pe pământ, Rose? *Trebuie* să fii în gardă tot timpul. Primejdia pândește...

— Peste tot. Nu poți avea încredere în nimeni, termină Rose discursul, cu un oftat.

Willem fusese obsedat de siguranța ei dintotdeauna, dar acum, că se apropia încoronarea, devenise de-a dreptul paranoic.

Încercă să-și spună că se purta astfel doar pentru că ținea la ea. Își sprijini o mână de brațul lui.

— Willem, știi bine că nimic rău nu se poate întâmpla în Anadown sub ochii Marelui Protector.

În definitiv, stăteau chiar în umbra statuii lui. Privirea de marmură a nobilului strămoș al lui Rose supraveghea palatul. Și pe ea. Personal, lui Rose i se păruse întotdeauna că statuia era puțin arogantă. Bloca lumina soarelui în grădini, iar trandafirii din umbra lui nu creșteau niciodată la fel de înalți precum ceilalți. Dar prefera să-l aibă aproape decât să nu-l aibă deloc. Îi amintea că fusese binecuvântată.

— Haide! Acum!

Willem îi încheștă încheietura.

— O să pun să-ți aducă florile în cameră.

Resemnată, Rose porni pe urmele lui, departe de aerul amețitor al serii, de gândurile la iubiri și aventuri, în umbrele ascunse ale palatului.

Când voi deveni regină, va fi mult mai bine, își promise în timp ce urca treptele din turnul ei, ce se răsuceau într-o spirală infinită. O să dansez toată noaptea dacă am chef și nimeni n-o să-mi mai spună ce să fac.

Îi zâmbi gărzii din casa scărilor, în timp ce deschidea ușa de la dormitor. Doar când zări sângele de pe clanță, își dădu seama că-și înțepase degetele în spini.